

Dnesk
a jsme všichni vesměs podvyživení – tedy ne, co se týče hmotné potravy, to spíše naopak. Ale jako by nám docházela šťáva, životní síla, jiskra. Muži i ženy vypadají jako téměř vymačkané citróny. Někteří z nás si to již uvědomili, a tak začínáme hledat sílu a podporu v různých mužských a ženských kruzích.
Sláva, to je skvělá zpráva! Jenže.
Člověk se vrátí z prodlouženého víkendu osvěžen, nasycen, naplněn, osvícen, vědomý, spokojený

a…….pak přijde pondělí.

Schválně, jak dlouho to vydrží vám? Mě asi tak dva až tři dny. A pak něco cvakne a já jsem na tom stejně jako předtím. Spíše o něco hůře, protože vím, jaké by to být mohlo, a není.

Jak tedy udržet tu krásnou energii u sebe? Co udělat, abych zůstala sama se sebou, sama v sobě, aby mě okolní svět nevtahoval do svých her na obchod s energií?

Ano, magický ochranný oděv! To je přesně ono!

Kurs byl třídenní a byl naplněn ženskou vzájemností a tvořivostí. Každá dorazila s kusem lněné látky předem vyprané ve slané vodě, s jehlou a s nitěmi. Ano, čtete správně, s jehlou a s nitěmi. Šaty se totiž šijí ručně. Ano, opravdu celé a jsou dlouhé až po zem. Kupodivu se to dá zvládnout. Co by ne. Naše babičky a prababičky to přece jinak nedělaly. A dá se přitom sedět v kruhu ostatních žen, povídat si a zpívat.

Ale pozor na to, co zpíváte, pozor na to, co vyprávíte. Vše se totiž stává součástí šatů. Naše mladá lektorka se s námi podělila o příhodu, kdy ji při šití šatů navštívil kamarád, nadšený cestovatel. Vyprávěl o svých cestách a ona přitom šila. Ačkoliv do té doby cestovala minimálně, v příštím roce se jí otevřely cesty snad do celého světa.
Napadá mě, nač asi myslely ty ženy či snad děti, které seděly u šicího stroje ve výrobní hale někde v Číně, když šily tričko, které mám na sobě. Byly šťastné? Spokojené? Radostné? Asi sotva.

Takže, jak se takové ochranné šaty šijí?
Je důležité se nejprve naladit. Na sebe sama a na sebe navzájem. A když jsem zde před chvílí vzpomněla ty babičky a prababičky, tak také na ně. Můžou nám leccos předat ze svých zkušeností, i když už jsou dávno na druhé straně. A také vzpomeneme na muže, kteří je ochraňovali a dávali jim bezpečí, tedy na naše dědečky a pradědečky. Zkrátka na celý svůj ROD.

ROD píšu velkými písmeny, protože je to ta největší síla, kterou tady pro svůj život máme. Jsme jeho součástí, naši předkové jsou naše minulost, my jsme jejich přítomnost a naše děti jsou jejich budoucnost. Milují nás a chrání. Jejich zkušenosti jsou nám k dispozici. Jen se s nimi propojit, dovolit jim vstoupit do našeho života.

Tak tedy máme napojeno a jdeme na to.

Materiál je přírodní – len, konopí, kopřivy, případně snad i bavlna. My jsme zvolily len, jakožto místní, v minulosti hojně používanou surovinu, a to len bílý nebo přírodní. Oděv, který jsme šily, byl totiž spodní.

Do té doby mě nenapadlo, že bych měla mít na sobě více vrstev šatů. Proč taky. Ale naše babičky to věděly. Nepamatuji se, že by moje babička někdy chodila bez spodničky. Dokonce i maminka nosívala tehdy módní kombiné. Mě, dítěti nové doby, to vše připadalo sice milé, ale zato děsně nemoderní, takové babičkovské. Babi, promiň, škoda, že jsem ti nenaslouchala.

Střih je jednoduchý, čáry rovné, míry jsou pro každého podle jeho velikosti a stavby těla, podle jeho osobních pídí a palců. Změřily jsme si, kolik má naše píď, ale pak už jsme vše přeměřovaly metrem. Pro jistotu. Kromě šatů, jejichž přední a zadní díl tvořil jeden celek, jsme namalovaly ještě kolečko na zapracování výstřihu a dvě vlaštovičky. To jsou takové ty čtverečky, co se dříve všívaly do podpaží. Na mužskou košili jsou čtvercové, na ženské šaty vypadají spíše jako drak, co se chodí na podzim pouštět.
Na látku jsme malovaly tužkou a zde jsem se stala svědkem zázraku! Zjistila jsem, že lze namalovat na látku rovnou čáru od ruky, bez pravítka, a to prostě tak, že se vrazí tužka mezi dvě vlákna a táhne

se po niti až tam, kam je potřeba.

Když jsme domalovaly, nastal akt stříhání. Stříhaly jsme všechno najednou, po kruhu proti směru hodinových ručiček. Při stříhání jsme odstřihávaly vše nepotřebné, a to nejen z našich budoucích šatů, ale přeneseně také ze svého života. Silně očistná chvíle.
Zapomněla jsem se zeptat, zda košile pro muže se stříhá obráceně, tedy po směru hodinových ručiček. Energie kolem těla se totiž točí u ženy doleva a u muže doprava. I všechny záševky se proto dělají takto, po proudu energie.
Aha! Proto mají muži zapínání kalhot a kabátů doprava a ženy doleva. Tedy měli, než k nám došla unisexuální revoluce. Takže i tohle naše babičky věděly.

Ta, která měla vystřiženo, začala se šitím. Používaly jsme dva stehy. Oba jsem uměla už od dětství. Učila jsem se je ještě ve škole a také mi je ukazovaly maminka a babička. Jeden se jmenuje zadní, tím jsme vše sešívaly a tím druhým, jehož jméno mi neutkvělo v paměti, jsme zapracovávaly lemy a švy. Ano, všechny švy se musí zapracovat. Ano, všechny. Přes švy totiž utíká energie. I tohle moje babička zřejmě věděla, protože její výrobky byly vždy krásné nejen zvenčí, ale i zevnitř. Já se s tím nikdy nechtěla zdržovat, vždyť to přece není vidět.
Švy nesmí být na kloubech, rukávy překrývají zápěstí, délka šatů je přes kotníky. Postranní švy zahýbáme po celé délce směrem dozadu, jen přední část vlaštoviček dopředu. Vše zahnout zašít, začistit.

A tak jsem šila. Kladla jsem stehy na látku a tím tvořila svou budoucnost. Čím jasnější a čistší obrazy vyvstávaly v mé mysli, tím jasnější a čistší budoucnost jsem utvářela pro sebe a pro svou rodinu. Šily jsme všechny a čas plynul samozřejmě, přirozeně v souladu a vzájemnosti. Takto to dělávaly ženy našich RODů po celé věky. Kouzlo společného tvoření, lidové písně, skutečný ženský kruh.

Tady jsem, v srdci svém, za mnou Rodu síla
šiju, šiju košiličku, by mě ochránila.

By mě ta košilka Ladem naplnila,
na maměnku na tatíčka, na Rod napojila.

Každý steh, pevný břeh, sílu moji chrání,
Pro můj Rod a pro mé děti, pro blahé konání.

A tak jsem došila a oblékám se. Zjišťuji kouzlo podpažních vlaštoviček. Poprvé v životě mohu v oblečení pohybovat rukama bez omezení, bez napínajících a zařezávajících se švů. Točím rukama nad hlavou a vše je volné a poddajné, ačkoliv šaty na tělo přiléhají. Je to báječný pocit.

Fotíme se společně ve svých výtvorech. Lektorka má na sobě krásný vrchní oděv, my ostatní stojíme okolo a jsme vlastně ve spodním prádle. Poprvé si uvědomuji, že na naše novodobé slovanské oslavy se sjíždí mnoho žen v podobných krásných lněných spodních košilkách a tváří se přitom velmi slavnostně. Včetně mě. Ale já už to příště neudělám. Pochopila jsem a tak bych se cítila nepatřičně.

Pojedu v nových šatech domů. Vrchní sukni si oblékám přes hlavu – to taky naše babičky dělávaly. Tímto způsobem se pod sukni nabere tolik potřebná energie a zůstane tam uchována.
Dozvídám se, že čím silnější je lem okolo podolku vnitřního oděvu, tím více zemské energie žena nabírá. Je půlka února, ale dvě vrstvy dlouhých sukní stačí, aby mi bylo dobře i bez punčoch. Prý nepotřebuji ani spodní prádlo. Vyzkouším to, a je to skvělé.

Jak se mi podaří s tímto způsobem oblékání uspět v každodenním životě, v kanceláři, to zatím nevím, ale je mi jasné, že získané informace lze s trochou nápaditosti klidně aplikovat i na kusech oděvů, které nepůsobí navenek tak excentricky. Každopádně jdu hned druhý den doplnit svou, do té doby

ubohou, zásobu jehel a špendlíků. Budu si šít oblečení. Ručně. Babička i maminka měly vždy něco rozpracováno, čím zaměstnaly ruce. To je veliká inspirace. Pletení, šití a vyšívání je báječná relaxace, prostor pro uvnitřnění, utřídění myšlenek.

Tvoření přináší radost a radost je základem šťastného života.

Prožila a zaznamenala Ilona

~~~

Zdroj Facebook Víla Lesanka

Sdílet
~~~